

70

an. 1603. 14

Disputatio

DE SVCCSSIONIBVS
ab intestato:

Q V A M

Deo Optimo Max. auxiliante:

CONSENSV ET AV-
CTORITATE NOBILISSIMI
Jurisconsultorum Collegij in inclyta
Tubing. Academia:

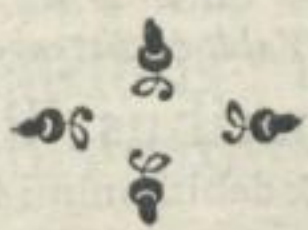
SVB PRÆSIDIO

DN. SAMVELIS
BANSOVII ROSTOCHI-
ENSIS MEGAPOLI-
TANI.

ORDINARIÏ EXERCITII
gratiâ, hora locoq, consuetis,

Pro ingenij modulo defendit

GEORGIVS GVILLI-
elmus à Fránkbing.

TVBINGAE,
TYPIS CELLIANIS.
ANNO 1603.

G. L.

I L L V S T R I B V S E T
Generosis Baronibus.

D N. G E O R G I O
CHRISTOPHORO, L. B. IN LOSEN-
STEIN, DN. LOSENSTEINLEITÆ,
Rofecci, Wierdingæ, Weidenholtzi, Schal-
labyrgæ, & Sichtembergæ, &c.

D N. T H E O D O R I C O L. B.
à P V C H A M I N R A A B S D O M I N O
Carolostenij & Praunstorffii, &c.

D N. O T T O N I T E V F F E L L. B. A G V N-
D E R S T O R F F, D O M I N O I N
Eggerzau, &c.

N E C N O N:

M A G N I F I C I S, A N-
T I Q V O N A T A L I V M S P L E N D O R E
*• multipliciq; virtute & eruditione inclytis &
strenuis Equitibus:*

D N. C H R I S T O P H O R O A G R E Y S-
S E N I N W A L D T, P I L A H A G E T S V-
periori Rana, Sac. Cæsar. Majest. à
Consilij:

D N. I O H A N N I G V I L I E L M O: D N. S I-
G I S M V N D O, E T D N. S E I F R I D O A G R E Y S-
sen in VValdt & Sitzenberg, &c. FF. Germ, &c.

Dominis Mœcenatibus, Patronis ac Fautoribus suis
*summâ obseruantia & debitâ animi subiectione honorandis: Hacce stu-
diorum primiatibus, perpetuæ ac debitæ gratitudinis ergo
Nuncupat, Offert, & Dicat.*

Georgius Guilielmus à Frânkhing.
R E S P O N D E N S.

DISPUTATIONIS

Pars Prima,

DE SUCCESSIO-

NE PRIMARIA.

CONCL. I.

IN DISPUTATIONE PRÆcedenti de successione testamentaria breuiter actum sit: reliquum est ad absoluendam successionum materiam, vt de legitima pauca quædam attexamus. Defertur autem illa cum defunctus intestatus decessit, vel quia Iure prohibente testamentum facere non potuit, vel iure quidem permittente, non voluit, vel si maximè voluit, tale fecit, ex quo nullus heres extitit.

l. quamdiu. 39. l. si plurimum. 70. ff. de acquir. hered. l. 1. ff. de suis & legit. l. 7. ff. si tab. test. l. intestatus 64. ff. de V. S. l. 89. ff. de R. I.

I I.

Estque successio hæc duplex: alia Naturalis, alia Ciuilis; Naturalis, quæ iure sanguinis & proximitatis competit, vel Primaria est, de qua mox parte prima: vel Secundaria de qua postea parte secunda acturi sumus. Primaria descendentibus: liberis nimirum natiuitate legitimis & gradu proximis, sine discrimine sexus & conditionis, & solis & omnibus pariter datur.

A 2

Nem.

Disputatio de

*Nov. 118. c. 1. vers. sic tamen. l. cum ratio. in pr. ff. de bon. dam. l. 15. in pr. ff. de inoff. l. scri-
pto. §. fin. ff. si tab. test. null: ext. l. illud. l. vt liberis. C. de collat. l. fin. C. com. vtriusq. Iudic.*

I I I.

Imò etiam quocumque gradu inferiori consti-
tuti, jure suorum parentum, quorum locum subin-
trant, personamque repræsentant, non tantùm cum
cæteris propioribus, secundum stirpes admittuntur,
sed etiam ijs præferuntur.

§. fin. Inst. h. t. d. Nov. 118. c. 1. l. in suis. ff. de lib. & posth. l. fin. C. de impub. & al. subst.

I V.

Neque distinguitur vtrum liberi legitimè nati
sint, an verò ab initio naturales tantùm fuerint, & po-
steà legitimati, aliquando per subsequens matrimoni-
um, qui vt communius placuit, solidum jus filijfam.
acquirunt; aliquando per Curiaë oblationem, qui so-
lummodò patri non alijs succedunt; aliquandò per
Curiaë oblationem, qui extraordinario beneficio,
quandò legitimi & naturales simul non extant, ad he-
reditatem vocantur.

l. 1. & 3. C. de nat. lib. Nov. 89. c. 8. & 9. Nov. 64.

V.

Adoptiui jus successionis ab intestato ad instar
naturalium habent, vti etiam arrogati, inter quos ta-
men hoc interest, quod hi tam ab intestato, quàm ex
testamento ad hereditatem Iuris necessitate vocen-
tur: illi verò ab intestato tantùm.

*l. pen. §. sed nec. ff. de adopt: §. sed hodie. Inst. eod. §. sed ea omnia. Inst. h. t. l. 5. C. de suis &
legit.*

V I.

Naturales tantùm, tum demum patris intestati
bona consequuntur, quandò nec legitimi liberi, nec
legitima superstes est coniunx, idque tantùm in dua-
bus

bus

Succeſſionibus ab inteſtato.

3

bus vncijs obtinet, licet matris ſuæ hereditatem integram, vnà cum legitimis rectè adeant.

l. ult. C. de nat. lib. l. pen. C. ad Senatusconſultum Orſic. Nou. 89. §. ſi quis 4.

V I I.

Spurij, cùm patrem demonſtrare non poſſint, ipſi non ſuccedunt, matris tamen hereditatem omni jure capiunt.

l. ſi Spurius ff. unde cogn. l. ſi ſuſpecta. 29. §. 1. ff. de inoff. teſt. §. pen. Inſt. ad Senatusconſultum. Orſic. §. vulgo. Inſt. de ſucceſſ. cognat.

V I I I.

Nefarij atque inceſtuoſi nec in paternis nec in maternis bonis ſuccedunt, & quaſi naturalium nomine indigni, ne alendi quidem ſunt jure ciuili à parentibus, quod juris Canonici ab auctoriſ. temperatum eſſe quidam exiſtimant; præter ſententiam tamen & meritum illis laudem hanc clementiæ tribui nullo modo dubitamus.

Nou. 74. & Nou. 89. c. ſin. Auth. ex complexu. C. de inut. nup. c. vn. 35. q. 7. c. dicat aliqui. 32. q. 4. c. per venerabilem. in ſin. ext. qui ſil. ſint legit. c. cum multa 15. q. 8.

Hinc quæritur.

I.

An hereditas quæ ab inteſtato defertur, propriè legitima dicatur? Aff.

L. 3. §. de illo. ff. pro Socio. l. 6. §. 1. ff. qua in fraud. cred. l. is qui 13. l. nec is. 17. §. 1. l. ſi is. 22. ff. de acquir. hered. Ex ſola enim legis conſtitutione abſq. vlla expreſſa teſtatoris voluntate nobis obuenit. §. 1. & t. t. Inſt. de hered. qua ab inteſt. def. l. 14. C. de legit. hered. Quæ verò ex teſtamento eſt, principaliter voluntate teſtatoris datur. l. is qui. ff. qui teſt. fac. poſſ. & lege duntaxat approbatur & confirmatur. l. 110. D. de V. S. & velut contraria ſpecies legitima opponitur. d. l. 3. §. de illo. D. pro Soc. Non obſt. l. lege obuenire. 130. D. de V. S. Vbi dicitur, Non impropriè & eam quæ ex teſtamento defertur, dici legitimam hereditatem. Differunt enim proprium, non proprium & non improprium. Proprium id dicitur, quod ſecundum naturam rei dicitur, & quo nihil dici ſignificantius poteſt: Non proprium appellatur, quod proprietati dictionis illius cui attribuitur contrarium eſt. Non improprium dicitur, quod aliquam habet ſimilitudinem & vicinitatem cum propria nominis ſignificatione, nec tamen proprium eſt. Sic hereditas ab inteſtato κατ' ἐξοχλῶ legitima ap-

A 3

ma ap-

Disputatio de

na appellatur, quod ab ipsa lege sit, immediatè, cum testamentaria legitima sit, mediatè, nimirum testamento iure perfecto, & ob id legitima saltem non improprie seu modo quodam. Forst. in tract. de success. ab intest. lib. 1. c. 17. n. 15. & seqq. Gæd. in d. l. 130. D. de V. S. Donell. 6. Comment. c. 3. & lib. 9. c. 1. Nic. Bellon. lib. 3. supput. iur. c. 7. Pinell. in l. 2. n. 5. C. de bon. mat. Fach. lib. 6. controu. c. 41. Diss. Budæus in l. 3. D. pro Socio, & Alciat. in d. l. 130. D. de V. S. & 4. Paradox. c. 7.

I I.

An qui allegat aliquem intestato decessisse, teneatur id probare, quæstionis est haud vulgaris. Aff.

l. si emancipati, 9 C. de Collat. Non obst. contrarium sentientium ratio: Quod ea quæ facti sunt, non præsumantur, sed probanda sint. *l. in bello, §. pactum. D. de capt. & post. lim. reuers.* Testamentum autem condere res facti sit: unde videtur sequi, ut qui negat intentionem actoris non esse intestato defunctum, asserendo teneatur probare, testamentum esse conditum. Respondetur argumentum tum procedere, quando quis se fundat in eo, quod testamentum factum asserit, non etiam quando in modum contradictionis contraria asseritio tantum proponitur, quoniam et si fieri possit ut utrumq. probari queat, tamen probandi onus actori potissimum incumbit. Huic non est contrarium, quod negatiua probari non possit *l. actor, 23. & ibi Dd. C. de probat.* Is autem qui quem intestato decessisse dicit, negat testamentum esse factum, si non verborum conceptione, certe re ipsa & sententiâ, qua magis hic attenditur. Ergo, Illi qui contrarium affirmat videtur iniungenda probatio. Respondetur enim ad maiorem: Quod vera sit, quando id negatur, quod iure non est permissum, probatum aut ritè factum, quia tunc iuris præsumptio est pro adfirmante, veluti si quis neget eum, qui ad dicendum testimonium producit, quem constat publico iudicio esse condemnatum, atq. ideo ad testimonium dicendum non admittendum, quia tum probandi onere negantem, iuris præsumptio seu ius ipsum, quod talibus testimonij dictionem non concedit, liberat, idq. in adfirmantem transfert. *l. testium fides 3. §. Leg. Julia. 5. D. de testib.* At si id negatur factum, quod licitè omitti potuit, vel ritè factum iure creditur, velut testamentum facere, contrahere, procuratorem constituere, neganti probatio incumbit. *l. 5. D. de probat. l. nec non, 28. §. quod eius. D. ex quib. caus. maiores. Cagnol. in d. l. 9. n. 64. Vbi Bolog. n. 7. & Rim. n. 25. & seq. C. de collat. Couar. 2. resol. 6. n. 5. Diss. Rom. in d. l. 5. n. 13. Fach. 6. controu. c. 46.*

I I I.

An legitima hereditas vel ex jure XII. Tab. vel ex L. Voconia, vel ex succedaneo jure prætorio, amplius nobis obuenerit, dubitatur? Nos ex Nou. Iustin. constit. quam ratio constituit, vsus probauit, sine vlla sexus, agnationis, potestatis differentia offerri putamus.

l. maximum vitum, 4. C. de lib. præterit. Auth. cessante & l. lege 12. Tab. 14. C. de legit. hered. Nou. 118. l. in vulgari, 162. D. de V. S. Ex quibus patet veteres leges aliquot correctas esse, quæ inter mares & fæminas in successione differentiam constituerunt. Iniquum enim id visum est, nec admodum naturæ conueniens. Hinc Iustin. Nou. 21. uti barbaram corrigi Armeniorum legem, quæ ab hereditate & dote fæminas excludebat, ut masculis omnia bona obuenerent. Sic Lex Voconia (quæ fæmina etiamsi unica filia esset, ab eo, qui centum mille sestertios in bonis haberet, heres instituti non poterat) a Romanis oblitterata fuit, ut Sext. Cecill. apud Gell. commemorat: Quæ lege nihil iniquius cogitari posse Diuus August. lib. 3. c. 21. de ciuit. Dei. færetur. Videatur Gothof. ad ll. XII. Tab. c. 20. Vbi quoq. Ravard. c. 19. Cont. 2. subeess. 167.

l. c. 12, n. 2, Couar. in c. Raynutius in pr. n. 23, de teſtam. Anchar. 3, quaſt. 15, n. 4, Forſt. lib. 3, de ſucceſſ. ab inteſt. c. 12.

IV.

Num inteſtatorum appellatione in ſtatutis impubes, furioſus, prodigus, ab hoſte captus, rectè contineri dicantur, difficilis & multum agitata quaëſtio eſt? Affirmatiuam ſequemur.

Qua ſententia vel ex eo ſatis comprobatur quod omnis hereditas aut ex teſtamento, aut ab inteſtato deferatur: l. 1, D. de pet. hered. Sed hereditas à pupillo, cui nullus teſtamento ſubſtitutus eſt, ab inteſtato obuenit, inteſtatum igitur cum dici oportet. Quod ſi non diceremus, tertiam ſucceſſionis ſpeciem, qua neq. ex teſtamento, neq. ab inteſtato hereditatem deferret, conſtitui neceſſe eſſet, quod per abſurdum foret, & iuri noſtro multum modum repugnaret. Non obſt. l. 1, verſ. plane qui, D. de ſuis & legit. ubi Vlp: plane, inquit, qui teſtari non potuit, proprie non eſt inteſtatus, puta impubes, furioſus, &c. Nam videndum eſt, quo intuitu quis dicatur inteſtatus, an ratione facti, an verò iuris intuitu. Sanè, is qui iure facere potuit, nec fecit, & iure & facto inteſtatus deceſſit, iure, quia eo uſus non fuit, facto, quia nihil fecit. Qui verò iure non feciſſet, circa eum diſtinguendum eſt, num ipſo iure ſit priuatus, an verò impeditus: Si priuatus, non inteſtatus, ſed inteſtabilis dicetur: ſi impeditus aut ob ætatem, veluti ſi pupillus ſit; aut ob interdictum, veluti ſi prodigus ſit; aut ob morbum, puta furioſus, &c. non dicetur inteſtabilis ſed inteſtatus. Priuatio enim ita præſupponit habitum, vt ſufficiat habitum potentiã ad eſſe, licet actu non adſit, vt notaui Eberh: à Middelburg: in loci legalib: à priuat: ad habit. n. 1, & 5. Nec aduerſatur quod Vaſallus de re feudali teſtari nequeat, c. 1, de ſucceſſ. feud. c. 1, §. donare, qual. olim. feud. poter. alien. eamque ob cauſam inteſtatus decedere dici non poſſit, ſed potius inteſtabilis. Nam etſi Vaſallus inteſtatus non videtur quo ad bona feudalia reſpectu ipſius actus, ad potentiã tamen ſi reſpicias, inteſtatus erit: Quia Vaſallus tantummodo in ea re impeditur, ne Ius Domini ſui reddat deterius, neq. legitimos ſucceſſores eo, quod ex prouidentia primi acquirentis nati ſunt, ſine ipſorum facto, priuet: Forſt: d. tract: lib. 3, c. 4, n. 4, ubi Bart: & plures alios allegat. Alciat: in l. 64, & ibi Gadd: n. 4, & 5, D. De V. S. Diſ. Bald: & Salicet: in l. cum in antiquioribus, C. de iure delib. & plures à Forſtero dicto loco allegati.

V.

An inter emancipatos & ſuos hodie vlla ſuperſit differentia, non ſatis expeditum eſt? Nos vigere in cauſa teſtati, non ſuperſeſſe in cauſa inteſtati defendemus.

Nou: 118, c. 4. Et quod in ſucceſſione contra teſtamentum ex cauſa præteritionis adhuc alia ratio ſit ſuorum, alia emancipatorum, probat gl: in §. exheredatos, verb: voluit. Nou: 1, c. 1, Iaſ: in Auth: ex cauſa, n. 8, C. de lib. præterit. Gomez: tom. 1, var. reſol. c. 11, n. 34, Clar. in §. teſtamentum, q. 42, n. 2. In ſucceſſione verò inteſtati nulla eſt inter emancipatos & ſuos differentia. Vnde hodie poſt conſtitutionem Iuſtin: quemadmodum ſui, ita & emancipati liberi, non tantum ex iure prætorio, vt Cuiac: in expoſitione Nou: 118, & in paratit. D. lib. 37, tit. 5, exiſtimauit, ſed etiam ex iure civili, vt VVeſenb: in §. emancipati 9, n. 1, Inſt: hoc tit. rectè ſenſit, parentibus ſuccedunt, d. Nou: 118, c. 1. Nam Conſtitutio Imperatoris pars eſt iuris civili, & quidem illius iuris civili, quod opponitur prætorio. In ſucceſſione autem emancipati hodie non ſpectamus auxilium Prætoris, neque bonorum poſſeſſionem, ſed ſpectamus Conſtitutionem Iuſtiniani atque ex illa emancipatus ad hereditatem admittitur. Neque hæc ſententia à naturali æquitate eſt aliena, qua ſuadet in aſcendentis hereditate præferre filium nepoti. Favore etiam virilis ſexus, cui plus debent familiarum conſervationes, vetuſtas in aui ſucceſſione

2062

Disputatio de

vocabat nepotes ex filio: Nepotes verò ex filiabus, & proneptes ex neptibus, non suorum, sed cognatorum loco numerabat. Theodos: & Arcad: Imp: eundem quidem gradum & successionis ordinem his concedebant, diminutione tamen tertiae partis generaliter constituta. Iustinianus omnes descendentes in hereditatibus non minus matris quam patris Ius successionis legitime obtinere voluit, siue sint sui, siue emancipati, siue etiam ab extraneo adoptati, siue ex masculis, siue ex feminis progeniti. Nou: 18, & 118, Couarru: in c. Raynutius in pr: n. 4, & 5, de testam. Rosel: in tract: de success: ab intest. n. 244, Vasq. de success: creat: §, 10, n. 596, Trentacinq: p. 1, de subst: 10, n. 9, Dis: Alciat: 3, parad: 10, Fortun: in l. Gallus, §, Et quid, D, de lib: & post: Cont: in tract: de hered: quæ ab intest: def.

V I.

Cùm omnis generis ciuilibus successio tribus cognoscatur gradibus, & liberis primus concedatur gradus, quæsitum, est quousq; jus repræsentationis se extendat? Nos in linea descendenti in infinitum porrigi opinamur.

§, cum filius 6, verb: sic & quia placuit. Inst: hoc titulo. Nou: 118, §, 1, Auth: in successione, & l. fin: in prin: C, de suis & legit: l. 4, D, de his qui sui vel alieni iuris sunt. Ratio est, quòd proneptes in liberos suos à proauo sibi derelictam hereditatem transmittant, si ante apertas tabulas decedant. l. vn. C, de his qui ante apert: tab: Atqui difficilius inducitur transmissio, quàm repræsentatio. l. emancipata, C, qui admitti ad bon: poss: l. 3, C, de suis & legit: Non obst: l. si libertus 23, §, 1, D, de bon: libert: Id enim speciale est in bonis libertorum & iure patronatus. Minus vrget §, cum filius 6 Inst: de hered: quæ ab intest: def. Exempla enim quæ ibi Imp: de nepotibus & pronepotibus adducit, regulam non restringunt. l. damni infecti stipulatio. D, de damn: infect: l. regula 9, §, fin: D, de iuris & facti ignor: c. 1, ext: ne Cler: vel Monach: Först: 4, de success: ab intest: c. 21, Graß: in § successio ab intestato, q. 2, n. 13, VVesenb: Baro & alij in d, §, cum filius, & §, fin: Inst: h, t. Schneid: in 1. ord: success: n. 15, & 22, Vult: 1, Iurispr: Rom: c. 74, Gomez: 1, var: resol: c. 1, n. 15, Borch: de gradib: Rub: de success: descend: Dis: Bart: in l. 1, D, de suis & legit: hered: Faber. Ang: & Mynsing: in d. §, 6, Inst: h, t, VVesenb: in parat: n. 14, D, de gradib.

V I I.

An pactum de vnione & parificatione prolium hodie valeat, non rarò in disceptationem trahitur? Si exacta causæ cognitio & aliæ solennitates debitæ adhibeantur, valere arbitramur.

Quod pactum etiam in summo Imperij dicasterio confirmatum, & passim in Germania alijsq; prouincijs expressis Principum rescriptis & statutis eatenus approbatum est, si plena exactaque causæ cognitio adhibeatur, si ante vnionis contractum præsentibus tutoribus vel curatoribus & consanguineis, facultates eorum, quorum nomine parificatio prolium petitur, excutiantur, si à Magistratu loci, vel alio competente Iudice, qui ex facultatum collatione, an illud vtrisque salubre futurum sit æstimare poterit, confirmetur, si denique actis publicis insinuetur. Et quidem hæ solennitates ob duplicem causam exactè in hoc pacto requiruntur, cùm propter pacta futura successionis vtròq; lure improbata, tum propter periculum, quod primi vel secundi matrimonij liberis inde existere possit. Non obstat, quod pacta futura successionis, præsertim acquirenda adeò improbata sint, ut ne iurata quidem valeant. l. licet. & l. fin. C, de pact. cum similibus: neque statuto vel consuetudine contrarium recipi aut introduci possit. At vnio prolium nihil aliud esse videtur, quam

quam

Succeſſionibus ab inteſtato.

5

quam pactum futura ſucceſſionis acquirenda. Ergò nullo iure ſuſſistere aut conſuetudine vel ſtatuto aliquo confirmari poſſunt. Hoc inquam non obſtat: Quippe tutorum & curatorum iudicumque præſentia omnem doli præſumptionem, qua in pacto de futura ſucceſſione metuenda eſt, excludit. l. tranſactionem, & ibi Bart n. 2, Bald. & Dd. C. de tranſact. In utramque partem hanc queſtionem eleganter diſputat Iacob Rick. in tract. de vn. prol. vid. etiam And: Geil: lib 2, obf. 125.

V I I I.

An ſtatuto vel conſuetudine, introduci poſſit vt primogenitus feudum ſibi præcipuum habeat, frequens eſt diſputatio? Affir.

c. 1, §. firmiter verſ. præterea Ducatus. de prohib: feud. al. per Frid. Idque præcipue in feudis regalib. & alijs indiuiſibilibus locum obtinet: Quæ conſuetudo æquiſſima videtur, primò, propter honorem & fauorem Imperij, vt ne feuda maiora, quorum dignitatis titulus ab Imperatore profluit & Imperium auguſtius reddit, diuiſionibus diminuantur & deſtruantur. Gloſſ. & Dd. in c. licet, ext. de voto & voti redempt. Inter eſt enim Reipublicæ magnas familias conſeruari & cuique gentilitati ſuum ſplendorem retineri. Deindè propter adminiſtrationis rationem, que in vno commodior eſt, quam in plures diuiſa. Bald. in c. imperialem, §. præterea ducatus, de prohib: feud: alien. per Frider. Vbi ex 12, Metaph. Ariſtot: libro hanc adducit ſententiam: Multos imperitare malum eſt, Rex vnicus eſto. Quam Ariſtoteles ex Homero ſumpſit, apud quem 2, Iliad. Vlyſſes Therſiten ea ſententia compeſcit. Latè poſt alios Tiraq. de iure primog. q. 4, n. 21, & ſeqq. Borch in tract. feud. c. 7, n. 41, & ſeq. Vult. de feud. c. 8, n. 36, Mynſing. 3, obf. 2, Geil obf. 153, n. 2. Vbi tradit, quod ex hodierna conſuetudine in Germania & Italia potiſſimum feuda regalia, excepto Regno & Electoratu, rursus diuidi cæperunt. vid: Aurea Bulla Caroli IV. Anno 1356, Noribergæ facta, p. 6, Conſt. Imp. Rub. Von der Erzbischoffen Segen. §. wiewol / 26.

I X.

Uter ex duobus Regis filijs, quorum alter ante adeptum à patre regnum, alter poſtea natus eſt, in ſucceſſione præferatur, illuſtris & multum agitata quæſtio eſt? Nos cum quem naturæ felicitas & ætatis priuilegium primum fecit anteferendum eſſe exiſtimamus.

Argumento l. Senatoris filium. D. de Senator. l. 2, §. in filijs D. de Decurionib. l. moris, §. ſed utrum, D. de pœnis, l. 2, C. de aduocat. diuerſ. Iudicum, l. neq. Dorotheum. C. de Decurionib: lib 10. Ratio ſatis euidentis eſt, Certi enim iuris eſt ſucceſſionem poſt mortem competere. l. 1, §. ſi impubes, D. de collat. Is autem qui ante Regnum adeptum natus eſt, ætatis priuilegio naturæque felicitate primus eſt mortis tempore. Merito igitur cæteris præferri debet. l. ſi quis filio exheredato. D. de iniuſt. rupt. irrit. fact. teſt. l. capitis, C. unde cognat. præſertim cum non oporteat queri de conditione alicuius, niſi quando legatum vel hereditas ad eum pertineat. l. non oportet. D. de legat. 2, l. interuenit: D. de legat. præſt. Conſequeretur inde hac abſurda, primum, filium vnicum ante partum regnum in hanc lucem productum, ſucceſſorem idoneum non fore, quod falſiſſimum eſt: ſecundum, quod ad proximiores ſucceſſio non ſpectaret, contra iuris naturæque præſcriptum: tertium, quod in quibusdam tantum bonis ſuccederent, in alijs poſt dignitatem acquiſitam nihil iuris haberent, quod eſt contra omnem æquitatem, expreſſamque iuris traditionem. l. 1, C. unde liberi. l. ſi poſt mortem. §. vlt. D. de bon. poſt. cont. tab. & multis ſimilibus. Non obſtat: l. ſi quis decurio aut ſubiectus, l. doctiſſij, l. neminem, l. diua memoria, l. vlt. de Decur lib.

B

10, l. ex

Disputatio de

19, l. ex libera C. de suis & legit. l. si senator. C. de dignit. cum huc non pertineant. Quærimus enim hic de iure hereditario, quod filijs post parentum demum mortem defertur: in illis vero locis agitur de iure singulari & certis priuilegijs, quæ liberis etiam in vita parentum conceduntur. Hac autem iura incerta esse & arbitraria, atque ex Principum beneficio & liberalitate pendere ex allegatis locis constat. Tiraq. de iure primog. quæst. 31. Hottom. illust. q. 2. Forst. lib. 4. c. ult. num. 36. & seqq. Cuiac. feud. 11. Bodin. de Republ. libr. 6. cap. 5. p. mihi 1143. Rainald. conf. 3. indagat. 6. Diss. Zaf. part. 8. num. 66. & nouissimè. Schrad. part. 7. cap. 5. num. 37. Alciat. ad l. bona fidei num. 8. D. de positi.

X.

An nepos ex filio primogenito, patruo in successione regni, velut primogenitus præferatur, inter Interpretes maxime controuertitur? Affirmatiuam verissimam esse dicemus.

Confirmatur hac sententia cum ex aurea Bulla Caroli I V. tum hac ratione, quod vnus Regis plures primogeniti esse nequeant, sed vnus tantum, & quidem natu maximus, ac heres suus, argumento l. quod contra 141, §. 1. D. de regulis iuris. Atqui nepos est primogenitus, quia in patris sui mortui locum succedit: Ergo eodem, quo pater, iure utitur, l. 177. D. de regulis iuris. Et quidem Nepos solus est suus heres, quia mortui patris sui, cui viuo patre Rege, Regnum acquisitum est, quæ quodammodo Rex esse dicitur, l. 11. ff. de lib. & posthum. locum occupauit adeo repente, vt ne momento quidem ullo locus vacasse intelligatur. argument. l. 3. §. ult. de donat. inter virum & uxorem. Nepos ergo patruo rectè præfertur, maxime in regali dignitate, quæ cum vni stirpi acquisita est, quamdiu in ea masculus superest, tamdiu ad alteram non transfertur libr. 1. feud. tit. 1. & 14. §. 1. & tit. 19. §. si quis & libr. 2. tit. 11. §. 2. Quæ huic sententiæ opponuntur & pro patruo adferuntur argumenta, erudite refutat post alios nouissime Hottoman. illust. quæst. 3. & in disputatione de controuersia successione Regis inter patris & fratris præmortui filium. Tiraq. in tract. de iure primog. quæst. 40. Forst. libr. 2. cap. 18. num. 15. & lib. 4. cap. 23. num. 66. & seqq. Schrad. p. 7. feud. 5. num. 15. Schurff. conf. 1. cent. 2. Geil. 2. obseruat. 153 num. 2. Mynsing. 3. obs. 23. Duar. in l. 55. D. de leg. 1. Fachin. lib. 6. controu. c. 2. vbi verba aurea Bullæ recenset & huic sententiæ subscribit. Diss. Cuiac. lib. 1. feud. c. 11. Harrys. de feud. c. 11. §. at si. n. 3.

XI.

An legitimati per subsequens matrimonium cum legitimis & naturalibus simul succedant ab intestato per omnia & in omnibus, difficilis est controuersia? Ab affirmatiua non recedimus.

§. sui autem. vers. quibus connumerari. Infit h. t. l. Diui Constantini. 5. & l. cum quis. 10. C. de nat. lib. Nou. 19. vers. sed quoniam. Nou. 74. cap. 2. Nou. 12. c. 4. Nou. 89. c. 8. c. tanta ext. qui filij sint legit. Ratio manifesta est, quod nimirum per omnia legitime natis annumerentur. d. Nou. 19. §. sed quoniam: vereq. legitimi sunt, non ficti, matrimonium quippe retrahitur ad tempus natiuitatis liberorum, & perinde habetur, ac si contractum esset ante natiuitatem filiorum. d. c. tanta. ext. qui filij sint legit. Bart. in l. 1. qui pro emptore. §. Colum. 14. 1. quæst. prin. vers. item quarit. Et vers. Et si tu, opponis, D. de vsucap. Gabr. Rom. lib. 6. conclus. tit. de legit. conclus. 1. Vnde liberi legitimati $\omega\epsilon\lambda\mu\upsilon\sigma\epsilon\omega\varsigma$ Ius habent, substitutum sub conditione si sine liberis institutus decesserit, excludunt, & statuto fæminas excludente masculis legitime natis existentibus, comprehenduntur: vt pluribus ostendit Borch. in tract. de gradib. tit. de success.

Succeſſ. lib. per ſubſeq. matrim. legit. Forſt. libr. 6. c. 28. & 29. Vult. lib. 1. Iuriſpr. Rom. c. 13, Geil 2. obſ. 141. Mynſing. 5. obſ. 42.

X I I.

An ita in feudis quoque ſuccedant, perdifficilis multiſque Doctorum opinionibus agitata quaerſtio eſt. Nos inſpecto Iuris feudalis textu, eos indiſtinctè à feudi ſucceſſione repellendos eſſe defendemus.

c. vn. §. naturales ſi de feud. def. cont. ſit int. dom. & vaſ in uſib. feud. Vbi Iuris feudalis auctores ita generaliter loquuntur, ut contrarium ſcribentes perſpicuitate verborum conuelli, etiam à materna ſucceſſione feudi ſæmenci liberos naturales excludant. Qui igitur verba eius §. de legitimatis alio modo quam per matrimonium ſubſequens accipiunt, ſine ratione diuinant, certè circumueniunt & verba & eorum ſententiam, qua præcipuum quoddam honeſtatis ſtudium & incontaminata quedam dignitatis natalium conſeruatione vaſallu iniungitur. Frid. Schenck d. §. naturales. Qui verò eum coarctare volunt ad legitimos eo tempore effectos, quò iam alijs delata fuit ſucceſſio, ÷ primum ſuperfluam faciunt eius deciſionem, qua non minus in legitime natis, & iure communi valeat, quam in legitimatis. §. in extraneis. Inſt. de hered. qual. & diſſ. l. ſi alienum 49. §. 1. D. de hered. Inſt. de quibus tamen nouum aliquid & diuerſum notari non tantum §. §. præcedentes, ſed ipſius §. naturales verba oſtendunt: ibi poſtea ſunt legitimi: Item nec ſoli nec cum alijs. Quæ omnia nec legitimis, nec legitimatis, cum de ſucceſſione eorum in allodialibus quaeritur, conueniunt. Accedit quod hac interpretatione admiſſa hoc cap. indiſtinctè & verbis generalibus conceptum reſtringatur ad legitimatos per reſcriptum Principis, cum nemo per ſubſequens mat. poſt delatam ipſi ſucceſſionem legitimari poſſit, poſt delatam ſibi, inquam, hoc eſt, patre & auo paterno (qui ſi vixiſſent filium vel nepotem excluſuri erant, quia gradu propinquiores) mortuis per quos legitimatio per ſubſequens mat. neceſſariò expediri debuiſſet: Illud quoque abſurdum ſequeretur Legitimatos per reſcriptum indiſtinctè admitti in præiudicium agnatorum cum legitimis, dummodo ante delatam ſibi hereditatem per reſcriptum legitimati fuerint, quod iuris rationi è diametro aduerſatur. Denique qui deſiciente quaſi iure feudorum (quod plerorumque eſt effugium) ex iure communi de legitimatis per ſubſequens mat. expoſitionem mutuuntur, in eo peccant, quod dum illis conſultum cupiunt tantum, ſimul omnibus ſine diſcrimine ſaltem ante delatam ſucceſſionem ſeu viuo patre legitimatis, receptum in ſucceſſionibus feudorum præbeant, præter ſuam ipſorum opinionem & voluntatem: Omnibus enim ius commune ex æquo fauet, velut legitimatis reſcripto Principis ad ſupplicationem patris emiſſo, Nov: 89. §. ſit igitur licentia: Ibi nihil à legitimis differentes, §. reliqui: ibi, ſemel eos efficietes legitimos, &c. Idemque de legitimatis per oblationem ad curialia munera exprimitur, eadem Nov: 89. cap. 2. §. 1. ibi legitimus mox fiet, naturalium iure omninò liberatus, &c. & cap. 3. in princ. ibi, nihil diſſimili legitimis. Vnde ſequeretur etiam per reſcriptum Principis legitimatos patri & agnati omnibus: item per oblat. Curie legitimatos factos patri quidem ſoli, ſed etiam tum cum poſt legitimationem feudum eſſet acquiſitum & cum Princeps nullam feudorum mentionem feciſſet, ſuccedere poſſe: quod ipſis huius expoſitionis authoribus non placet. Videatur Vult. qui nouiſſime noſtram ſententiam prolixè tuetur, lib. 1. c. 9: n. 94. Illud non diſſitemur legitimatos per ſubſeq. mat. propter peræquationem eorum cum legitime natis ſubinde inculcatã & repetitam, conſentientibus plurium Dd. ſuffragijs & conſiſtorij Imperialis præiudicio, etiam tum cum inueſtitura de legitimis natis tantum concepta eſt, ad feudales ſucceſſiones admitti.

Disputatio de

Aluar. in d. c. vn. naturales, & ibid Schenk. n. 9, Zas. part. 5. Epit. feud. n. 74, Duar. c. 11, n. 6, & 7, Borch. de feud. c. 1, n. 48, Clar. in §, feudum, q. 82, n. 4, Hart. Pist. lib. 2, q. 41, Geil. 2, obs. 141, Myns. cent. 5, obs. 42, Schurff. cent. 1, conf. 1, n. 19.

XIII.

An statutum, quod extantibus naturalibus & legitimis foeminas excludit, sit extendendum ad legitimos per rescriptum Principis, nobilis est & olim & nunc inter D D. cotrouersa quaestio? Neg.

Ratio, cur foeminas non excludant, hac est, quod legitimatio qua fit per rescript. Principis extantibus liberis naturalibus & legitimis iure reprobata & prohibita sit: unde illos ius legitimorum liberorum non consequi manifestum est: Et probatur id Nou. 47. c. 2, in fin. vers. omnino enim ubi dicitur. tunc per rescriptum filios legitimos effici, cum & legitimi non existent, si vero existent legitimos fieri posse per oblationem curiae, vel per matrimonium, non autem per rescriptum. Si ergo ius legitimorum filiorum isti non habent per rescriptum, neq. foeminas excludere possunt, quas soli filij naturales & legitimi excludunt. Non obstat: quod legitimatus, aequiparetur per omnia legitimo, quodq. legitimatio amoueat omnem maculam geniturae, & ponat legitimatos loco legitimorum ab ipsa origine, reducatq. eos ad primaeuum statum naturae, siue ad ius naturale, quo omnes liberi & legitimi nascuntur. tot. t. D. de natalib. restit. Respondemus enim id cum moderamine quodam accipiendum esse, ut procedat in casibus in iure expressis & definitis, non in illis, in quibus plurimum inter se differunt, ut latius post alios explicat. Geil. lib. 2, obs. 140. n. & seqq. Mynsing. 3, obs. 26, Borch. d. tract. de gradib. Rub. de success. lib. per rescript. princ. legit. Fach. lib. 6. controu. c. 1. Vbi complures auctores a totis pro hac sententia concludentes adducit, & dissentientes recenset, quibus adde Schurff. conf. 2. cent. 1.

XIV.

Filij qui ascendentium alicui in adoptionem dati sunt, vtrum tam patri adoptiuo, quam naturali succedant anxie disquirunt Interpretes? Affirmatiua verior videtur.

Authent. in successionem, C. de suis & leg. hered. argt. l. 118, c. 1. Non obstat: §, at hi qui mancipati, & §, eadem hac obseruantur. Inst. de hered. qua ab intest. def. l. cum in adoptiuo. §, si vero pater naturalis, C. de adopt. Intelligendi enim sunt illi text. secundum ius vetus, quo certum est liberos adoptiuos, quamdiu in adoptiua familia fuerunt, ad naturalis parentis successionem admissos non fuisse. Sed hodie illos admitti debere argumento est, quod in hac successionum materia patria potestas non consideratur, sed sola naturalis cognatio spectetur, quam adoptio, qua ius ciuile est, tollere non potest, cum iura cognationis & sanguinis nullo iure ciuili tollantur. l. iura sanguinis. D. de R. I. & alias correctio antiqui iuris satis est manifesta: per §, sed ea omnia Inst. h. t. & l. pen. C. de adopt. Borch. tract. de gradib. Rub. de success. lib. legit. in fin. Dis. Accurs. in d. l. cum in adoptiuo. §, si vero. C. de adopt. Schneidvv. in §, sed & hodie. Inst. de adopt. Omnium acerrime Donell. comment. 2.

XV.

Spurij an facti infamia saltem notentur, nodus est discussione dignus? Negatiua vtrum defendi possit experiemur.

Argt.

Argt l. crimen. D. de pœnis. l. generaliter. § ſiſpurios. D. de decur. l. cognitionum. §. 1. D. de var & extraord. cognit. c. unde eumq. 3. c. nunquam. 4. c. naſci. 5. c. Apoſtolica diſtin. 56. Et ſane ut alias rationes ſilentio prateriam, unica hac etiam contrarium ſentientium iudicio veriſſima eſt: Infamibus, vel ſola etiam facti infamia notatis ad honorum & dignitatum gradus aditum non patere. l. 2. C. de dignit. lib. 12. c. infamibus, de R. I. in 6. Atqui Spurij & re & vita, honeſti, ad minimum competitoribus deficientibus, recte ad honores ſubuehuntur. l. generaliter, 3. §, ſpurios. 2. l. ſpurij. 6. in pr. D. de decur. Vbi Ictus Pap. elegantem aſſignat huius diſpoſitionis rationem: Nempe, non eſſe impediendam dignitatem eius, qui nihil admittit. Ergo neceſſario ſequitur Spurios ne facti quidem infamia notatos eſſe. Non obſt: quod Spurij nomen inculpabile habeant. Illud enim non ſua ſed parentum culpa accidit. d. c. naſci. diſtinct. 56. & certum eſt, Neminem, qui alias bonus eſt, propter nomen corrumpi, ut eleganter ait Stobæus ſermo. 71. Nec refert: quod Inſ Civile Spurios ne naturalium quidem filiorum nomine dignos iudicare videatur, §. ſin. Auth. quib: mod: nat: efficitur ſui: Auth: ex complexu, C. de inceſt. & inutilib. nupt. Nam illud ipſum etiam in odium non ſpuriorum, ſed parentum ſolummodo fuit diſpoſitum. Horum enim vitium fuit refrenandum. l. ſin. C. de nat. lib. Quemadmodum igitur parentes, hoc caſu, noxiij ſunt, pœnaq. digni: ita contra filios ut inculpabiles, & impunitos eſſe decet. Palaot. tract. de noth. & ſpur. c. 55 Menoch. d. arbitr. Iudic. queſt. caſ. 464. n. 18. Alciat. lib. 10. parerg. c. 8. Eleganter & prolixè Toming. deciſ. illuſt. queſt. 48 & ult. u. 14. & ſeqq. Diſſ. Azo in ſum, quib. ex cauſ. infam. irrog. Iaſ. in l. fratres. C. de inoff. teſt.

DISPUTATIONIS

Pars Altera,

DE SVCCESſIONE

SECUNDARIA:

CONCL. I.

HActenus de ſucceſſione primaria: ſequitur de ſecundaria, quæ datur aſcendentibus, nempe parentibus; & collateralibus fratribus nimirum & ſororibus. Nam deficientibus deſcendentibus, mortalitatis & ſucceſſionis ordine inuerſo, ſecundo loco aſcendentes, videlicet parentes, nulla ſexus aut patrię poteſtatis ratione habita, ad luçtuofam hereditatem filiorum admittuntur.

l. ſed et ſi. 25. D. de inoff. teſt. l. ſin. C. ad S Ctum. Tertyl. l. 2. C. de iur. lib. Nou. 118. c. 2.

B 3

Non

Disputatio de

I I.

Non semper tamen soli admittuntur, sed si sunt defuncto fratres aut sorores ἀμφιθαλῆς, hi virilem successionis paternæ partem suis parentibus abstrahunt, & si morte præripiantur suis liberis abstrahendam, ex sua persona relinquunt.

Nov. 118. c. 2. vers. si verò cum ascendentibus. Nov. 127.

I I I.

Si fratres & sorores ex altero latere conjuncti sint tantùm, licet cum eo parente, per quem defuncto conjuncti non sunt, ad successionem fratris non vocentur, verius tamen videtur, cum matre communi, ad fratris vterini, & cum patre ad fratris germani hereditatem admittendos esse.

Auth. defuncto. C. ad S. C. m. Tertyl. d. Nov. 118. c. 2. vers. si verò cum ascendentibus.

I V.

Extincta linea ascendenti, tertio ordine vocantur transversales, ex ijsq; primò fratres & sorores vtrique conjuncti: post illos ὁμοπάτεροι & ὁμομήτεροι: ita tamen vt si qui ex fratribus vel sororibus præmortuis superstites sint primi gradus liberi; ij cum suis thijs jure suorum parentum succedant.

d. Nov. 118. §. reliquum. c. 3.

V.

Fratres legitimi tantùm non succedunt sibi inuicem nisi ab ascendente fuerint adoptati, quia extranei adoptio hodie respectu successionis nihil operatur.

l. pen. C. de adopt.

V I.

Naturales porrò & spurij fratribus suis vterinis, cum alijs existentibus legitimis succedunt.

§. vulgo Inst. de success. cognat. argt. l. 4. D. unde cogn.

His

V I I.

His omnibus deficientibus reliqui cognati, tam in superiori, quàm inferiori linea, etsi remotissimo gradu sint, dum nemo propius defuncto jungatur ad hereditatem vocantur.

l. 2. §. 1. D. de suis & legit. §. hoc loco. Inst: de success: Auth. cognat. post fratres, C. de legit. hered.

V I I I.

Ciuis successio datur Conjugibus & Fisco: Nam omnibus cognatis deficientibus Iure Prætorio, sibi inuicem succedunt Vir & Vxor, propter indiuiduum vitæ consortium, quòd tanto fauore dignatæ sunt leges, vt si id, sine dote sit initum, superstitem pauperiorem cum liberis numero tribus vel paucioribus in quartam partem vsusfructus bonorum coniugis prædefuncti locupletioris; cum pluribus in virilem, cum tot numero cognatis in totidem partes pleno jure vocent.

Auth. præterea, C. unde vir. & vx.

I X.

Denique deficiente etiam cum cognatis viro & vxore hereditas defertur fisco: Nam fiscus quasi in subsidium, ne quis sine herede sit, succedit, & bona hereditaria occupat vt vacantia, sibi que delata: nisi is à corpore, cuius pars defunctus fuit, excludatur.

l. 1. §. 4. & seq. C. de bon: vac. l. 1. D. de iure fisci. l. 1. & t. t. C. de hered: decur.

Hinc quæritur.

I.

An si soli parentes ad liberorum successionem admittuntur, pater solus matre exclusa succedat in

in

Disputatio de

in bonis, quæ occasione patris filius sibi acquisiuit?
Affirmatiuæ disputandi gratia subscribimus.

Argt. §. 1. Instit. per quam pers. cuiq. acquir. Et quidem hæc Sententia naturali rationi maximè conueniens esse videtur, ut quæ à patre ad filium peruenerunt ad ascendentes paterni generis: & quæ à matre ad filium deuoluta sunt, ad ascendentes itidem materni generis pertineant; & ad naturalem rationem non immeritò respicimus, cum lex quædam tacita esse dicatur: l. 7, D. de bon. damnat. Nec oblit. Nou. 118, ex qua concludunt quidam. Velle Imp. hereditatem filij vel alterius descendenti sine liberis mortui ad parentes aut ascendentes in gradu patres ex æquo diuidendam esse, nec constituendum vllum discrimen bonorum, unde prouenerint: Respondendum enim illa quidem procedere in bonis à defuncto proprio labore, studio & industria acquisitis, vel qua defuncto ab amicis, cognatis & alijs donata aut legata fuerunt: non autem in bonis quæ ab aliquo ascendenti ad defunctum peruenerunt: Etenim bona illa semper ad eã lineam, a qua processerunt, reuertuntur, nec inter parentes communicantur, Bart. in l. post dotem. D. solut. matrim. & in Auth. itaq. C. commun. de success. Schneid. ad h. t. c. de success. ascend. n. 12, Cuiac. in Nou. 118, Borch. d. tract. de gradib. Rubr. de success. ascend. Dis: Bald. in Auth. itaq. C. commun. de success. Vbald. tract. de success. ab intest. p. 2. VVesenb. in addit. ad Schneid. d. loco Forst. de success. ascend. concl. 4. cas. 1. Mynsing. cent. 6, obs. 55.

I I.

Cum fratres aut sorores concurrunt cum ascendentibus, vtrum diuisio fiat in capita, vel stirpes, in longam erupit disputationem? Sententiã eorum qui diuisionem in capita fieri asserunt, firmiori legum præsidio munitam esse existimamus.

Nou. 128, c. 2, vers. si verò verb. ascendentium & fratrum singuli equalem habeant portionem, ubi ingenuosè id demonstrat Francisc. Balduinus & Cuiac. Dis: Dd. in Auth. defuncto ad S Ctum. Tertyl. qui indistinctè hoc casu hereditatem in stirpes diuidunt: quæ sententia subsistit, si soli parentes in successione concurrant, ut mediam hereditatis partem consequantur à patre descendentes; altera deuoluatur ad ascendentes à matre. d. Nou. 118, c. 2, Myns. cent. 6, obs. 55. Si cum ascendentibus inueniantur fratres & sorores eandem diuisionis inire rationem iura non ferunt. Si quem in admirationem trahit diuersitas diuisionis, cum fratres interueniunt: Respondebimus cum Balduino d. loco, non esse nouum, nec in iure nostro infrequens, ut ex alicuius accessione & societate mutetur accessionis ratio, facit §. pen. Inst. ad S Ctum. Tertyl. ut in simili Francisc. Hottom. respondet quæst. illust. 14.

I I I.

Soli fratrum liberi, qua ratione patruo succedant ancipitis juris est quæstio? In capita succedere dicemus.

*l. 2, §. 2, D. de suis & legit. l. 1, §. fin. si pars hered. pet. l. pen. circa fin: verb. illo procul dubio. l. ult. §. 2, vers. illo etiam, C. de legit. hered. Caius in fragment. lib. 2, tit. 8, §. 6, ibi, Item si moriatur quis, & Vlp. in fragment. t. 26, §. 3, Nou. 118, c. 3, vers. huiusmodi: Confirmata est hæc opinio, non tantum à Parlamento Gallia: sed etiam in Comitibus Spirensibus. Constit. Caroli V. tit. Wie Brüder vñnd Schwester Kinder / 2c. Anno 1529. comprobata. Ratio est, quod fratrum liberi non succedant iure representationis, sed iure proprio tanquam proximiores. Nec aduersatur huic sententiæ quod fratrum filij auo in stirpes succedunt. Eo
siqui-*

Successionibus ab intestato. 9

siquidem casu aui hereditatem alieno nomine consequuntur, quasi à suo patre transmissam: qui etiam viuo auo quodammodo Dominus fuit bonorum patris. §. 2. Inst: de hered: qual: & diff: vt non tam hereditatem diuidere, quàm liberam eius consequi administrationem videantur: Diuersum est, cum fratrum filij succedunt patruo: Pater enim eorum in bonis fratris defuncti nullum ius habuit. Reliqua quæ obiici possunt, doctè refutat Borch: in tract. feud: c. 7. n. 29. & Fach: lib: 6. controu: 6. 3. Zas, 1. Respons: 7. Vaud. 1. q. 2. 4. Hottom. quæst: illust: 14. Mynsing. 3. obs: 94. Cuiac: 2. feud: 11. Don: 9. comment: 4. Forst: 3. de success: 2. Diss. Accurs: in Auth: cessante C. de legit: hered: Faber in §. ceterum, Instit. h. t. & nouissimè Sonsbec: p. 9. de feud: n. 110. & seq.

IV.

Vtrum agnati & cognati vltra decimum gradum in successionibus legitimis sint admittendi, non sine ratione ambigitur? Affirm.

l. 2. §. 1. verb: in infinitum. D. de suis & legit: §. ceterum, verb: etiam si longissimo gradu sint. Inst. de legit: agnat: success: Nou: 113. c. 3. verb: Omnes deinceps. Hinc rectè VVesenbeccius in §. fin: Inst: de success: cognat: inquit: Cur propinqui etiam remotioris gradus non admittantur potius, quàm fiscus alio quin successurus. Non obst: d: §. fin: Inst: de success: cognat: verb. etsi decimo gradu sit. Id enim exempli gratia tantum pro longissimo gradu ponitur. §. ceterum. Inst: de legit: agnat: success: §. fin: Inst. de seruili cognat. VVesen: d. loco. Duar: in comment: tit: unde cognat: vers: Agnatis verò. Donel 9. comment. 4. in fin: Diss: Gesl. lib: 2. obs: 150. n. 1. ubi plures allegat Mynsing: in d. §. fin: n. 4. ibiq. Ang. Fab. & alij. Vult: 1. Iurispr. Rom: 64. n. 15.

V.

An valeat præmorientis coniugis locupletioris prohibitio, ne superstes inops Quartam capiat, difficilis est controuersia? Negatiua cum communius recepta sit, nec nobis displicet.

Propter hanc rationem, quod is qui superest ex coniugio, consequitur quadrantem non beneficio mariti sui sed beneficio legis, & ob id moriens quadrantem auferre aut etiam minuere non potest, cum nemo possit in testamento suo cauere ne leges locum habeant. l. nemo, D. de leg: 1. Alex: Ias: & com: Dd. in Auth. praterea C. v. de vir: & vx: Socin: cons: 121. col: 4. in pr. in 4. vol: Corn: cons: 4. col. 2. & 3. in 4. vol: Forst: in d. tract: de success: parte 4. conclus: 2. ampliat. 3. Schneidvv: de success: viri & vx: n. 17. Borch. de success: coniugum pag. mih i 248. Vbi hanc quoq. adsignant rationem, quod ita debitum ratione legis, statuti vel consuetudinis non dicitur esse de hereditate defuncti siue testatoris, sed potius as alienum alteri debitum, de quo nemo testari potest. Paul. d. Castr: in l. si cum dotem. in fin: D. sol matr. quem: dos pet. Quod tamen in sponsa nullatenus procedit, vt à Salic: in l. cum in te, 6. C. de don: ant. nupt: notatum est. Nec obst: quod sponsa de presenti vxor iam dicatur: Et propterea idem quoq. de illa dispositum esse videatur: Nam vt rectè Salic. d. l. cum in te inquit, Quartam illam à lege vel statuto superstiti adiudicatam esse in recompensationem onerum matrimonij, qua ante matrimonium consummatum subire non dicitur: l. 20. C. de iure dot: gl. in l. vxores 9. cum l. seq: verb: non nocet. ff. de his qui not. infam. vid. Forst: Borch: & alij d. loco.

VI.

An pactum dotalitium, vt altero ex conjugibus sine liberis mortuo, defuncti ad bona superstitem per-

C

ueni-

Disputatio de

ueniant valeat, sæpius dubitatum est? Nos exrecepta Interpretum sententia potius, quàm ex scripti Iuris ratione hoc pactum valere respondemus.

l. 9, l. pactum. C. de pact: conuent: in quibus ab Impp. est rescriptum: Inter priuatos huiusmodi scriptum, quo comprehenditur ut is qui superuixerit, alterius rebus potiatur non subsistere. Contraria verò sententia notissima Germania consuet: inualuit, & in Camera quoq; Imperij recepta, nec non rationibus plurimis à Ias. in l. si pater. C. de inoff. test. confirmata est. Frustra nonnulli inter pactiois verba, utrum iuru hereditarij significatiua sint annon, distinguunt: Chassan: in consuet: Burg: Rub 4, §. 7, verb: Constat leur mariage n. 6, Ferrar. in forma lib: in causa soci tati, verb: societatem omnium bonorum. n. 7, & 8: Nam et si dictum fuerit eum qui supervixerit heredem esse aut succedere debere, pactio ex multorum sententia valet. Masuer: in pract. sua. tit. de societate, n. 5, & n. 20, & in tit. de success. & vlt. volunt. n. 57, & complures al. Et Impp in l. 9, & d. l. 5, non hereditatis aut successionis nomine, sed his verbis, bona ad eum pertineant, vel alterius rebus potiatur, utuntur, & pactioem dictis verbis conceptam non valere adfirmant. Videatur de hac quæstione Mynsing. 2, obs. 33, Geil. 2, obseru. 126, n. 3, Tirag. de iur. primog. 6, n. 24, Peccius 1, de test. coniug: 8, Borch: tract. de grad: pag. mihi. 259, Mod. Pist. 1, conf. 8, n. 24, & seq. latissime Dauth. tract. de testam. n. 84, & seqq.

V I I.

Occasione præcedentis quæstionis non inconuenienter hîc dubitatur: An hereditas pactis detur? Rem distinctionibus commodissimè expediri posse arbitramur.

Aut paciscimur enim de hereditate obtinenda, aut de repudianda: Priore casu cum testatore, ut nos heredes scribat, & irrita est pactio. *l. 15, C. de pact. ubi Impp. subiungunt rationem, quod libertatem testamenti faciendi auferat, l. 34, C. de transact. vel cum extraneo de hereditate tertij; Si indefinitè, ut si qua mihi iusta obuenerit hereditas, ut communis valet pactio. l. 3, §. de illo queritur. D. pro Socio. Sin expressè de hereditate Titii, & vel citra pactum ea nobis restituenda est, & subsistit pactum. l. non aliter. ff. de adopt. l. 23, ff. de act. empt. Vel sine pacto nobis non debetur, & siue certum sit eum, de cuius hereditate agitur, viuere, siue dubium, pactum non valet. l. nec nos. C. de postlim. reuers. nisi ille consenserit & in ea voluntate ad mortem usque perseuerauerit. l. vlt. C. de pact. Aut quis renunciat futuræ hereditati ne succedat, & non valet. l. vlt. C. de collat. nisi filius consecutus legitimam, hereditati paternæ renunciet, vel renunciatio sit iuramento corroborata. Roland. à valle conf. 26, vol. 2, Grauert. conf. 52, VVesemb. conf. 23, Donell. ad l. 30, C. de pact. Geil. 2, obs. 39, n. 22, & 125, n. 2, & obs. seq. n. 1, Hart. Pist. 2, q. 25, Borch: de pact. c. 5, n. 69, & in tract. de gradib. Rubr: hereditas pactu, &c. Gædd. ad l. 3, n. 38, de V. S. Couarr: in c. quamuis, in pr. 3, p. n. 8, Graß in §. successio. q. 6.*

V I I I.

Non extra oleas vagabimur, si Coronidis loco subjecerimus hanc juris quæstionem: Vtrum quis pro parte testatus, pro parte intestatus decedere possit? In qua negatiuè concludimus.

§. hereditas, 5, vers. neg. enim: Inst. de hered. Inst. l. 7, D. de R. I. Cum enim per legem quæ solennia testamenti præscribit, pro parte testatum decedere non liceat: quippe so-

pe ſolennibus pro parte obſeruatis teſtamento pro parte minimè ſubſiſtente. l. 12, C. de teſt. ex natura contrariorum conſequitur. neminem pro parte teſtatum, pro parte inteſtatum decedere poſſe. Nec obſt: l. miles. 2, C. de teſt. mil. Excipimus enim militaria teſtamenta: Miles enim pro parte teſtatus, pro parte inteſtatus decedere poteſt: l. ſi miles. 6, l. 37, D. de teſt. mil. cum eius ſola voluntas in teſtando ſpectetur. l. 3, C. de teſt. mil. Nec aduerſatur l. nam & ſi is. in fin. l. circa inofficioſi. 24, D. de inoff. teſt. Nam conſuſio noſtra conſiderat initium: Aliàs enim teſtamento in effectum producto, modo aliunde quam ex facto heredis, id contingat, rectè quis pro parte inteſtatus deceſſiſſe videtur. Denique non vrget, l. 2. C. de nat. lib. Vbi pater habens filios legitimos, filium naturalem inſtituit ex aſſe, vel maiori parte hereditatis, ut tantum vnciam capiat ex bonis paternis, reliquum verò legitimi liberis, vel ceteris ſucceſſoribus ab inteſtato relinquitur. Nam in facti ſpecie, d. l. 2. ex qualitate perſonæ heredis, non potuit quis in ſolidum heres inſtitui. Erat enim filius naturalis tantum in vncia capax ſucceſſionis paternæ, in qua parte etiam heres inſtitui potuit: in reliquis verò bonis pater rectè ab inteſtato deceſſit. Gomez. var. reſolut. c. de iur. accreſ. n. 10. Eleganter Dn. Vult. in Inſt. d. §. hereditas. Inſt. de hered. inſtit. n. 7. & ſeqq. Vbi Dd. communiter, Bronch. cent. 3. c. vltimo §. aſſert. 25.

NOBILISS. DN. RESPONDENTIS
Anagramma,

Georgius V Vilhelmus à Fräncingen:

Per transplantationem:

Hic lumen: luna gregis: fauor vigenſ.

DVaſitat in tenebris lumen: luna alta peruſtas
Humectat terras: corda fauor reficit.
Ergò *hic* ceu *lumen* dum reſplendescis in orbe,
E tenebris duces inſcia corda virum.
Luna gregis venies, dum triſtia corda leuabis,
Teque *vigenſ* hominum prouehet arte *fauor*.
Sis, maneaſque hominum lumen, ſeu *Muſica rura*,
Siue voles *Martis caſtra* animoſa ſequi.

Am. e. f.

*Iacobus Hueberus Laureaceniſ:
Auriuſ.*

F I N I S.

Datum der Entleihung bitte hier einstempeln!

SLUB DRESDEN

3 0644350

7 A 22 00

